

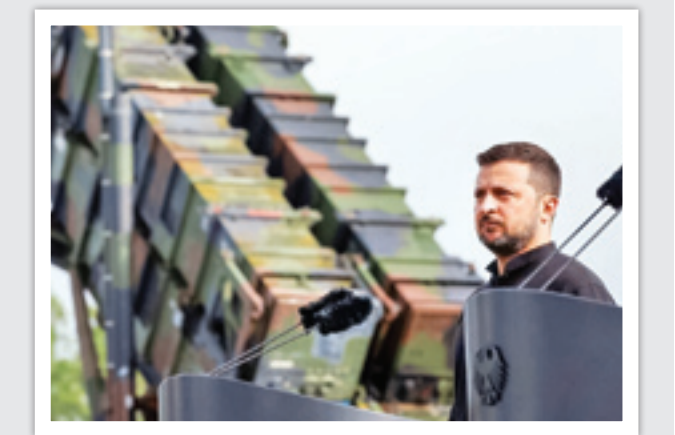
اصطکاک پاتریوت‌های اسرائیلی در مناسبات تل آویو–مسکو

■ احسان شیخون

در روزهای اخیر، خبری جنجالی توجه رسانه‌ها را به خود جلب کرده، او کراین تأیید کرد یک سامانه پاتریوت ضدموشکی (Patriot) ساخت آمریکا را که از اسرائیل تأمین شده، در اختیار دارد و فعال است. رئیس‌جمهور او کراین افزود که دو سامانه افزوده در پاییز تحویل خواهد شد. اگر این خبر را جدی بگیریم، معنایش این است که اسرائیل به شکلی آشکار در حال مداخله در نبرد هوایی و موشکی بین او کراین و روسیه است. تاکنون اسرائیل ظاهراً به طور مداوم تلاش کرده در جنگ روسیه علیه او کراین موضوعی محتاط داشته باشد، نه طرف آشکار درگیری. اما اکنون، انتقال سلاحی حساس و حساسیت برانگیز مانند سیستم ضد موشک پاتریوت، هم از لحاظ فنی و هم از لحاظ نمادین، یک گام بزرگ است. روسیه، به عنوان طرفی که در جنگ اوکراین نقش محوری دارد، بعید است اقدام اسرائیل را بدون واکنش بپذیرد. انتقال سامانه دفاعی حساس به کشوری که در جنگ علیه روسیه است، پیام آشکاری است: اسرائیل عملاً از او کراین حمایت نظامی می‌کند. روسیه ممکن است این اقدام را نقضی تناسب سیاست بی‌طرفانه اسرائیل تلقی کند و آن را به مثابه خصومتی خاموش پندارد. مسکو ممکن است فشاری دیپلماتیک یا نظامی علیه اسرائیل اعمال کند؛ از جمله تضعیف همکاری‌های امنیتی مشترک در سوریه، محدود کردن تبادل اطلاعات نظامی یا واکنش در عرصه‌های بین‌المللی به ویژه در روابط نظامی با ایران. اما باید یادآوری کرد، روابط بین روسیه و اسرائیل در گذشته نیز از تناقض بوده است. اسرائیل همواره تلاش کرده از مواضع سخت‌افزاری علیه روسیه پرهیز کند تا منافع خود را در سوریه و تامل با روسیه حفظ کند. بنابراین، حتی با وجود فشار، بعید است روابط به درگیری تمام‌عیار برسد؛ بلکه ممکن است رفتاری محتاطانه و کنترل‌شده از هر دو سو شکل بگیرد.

■ **بازتاب در روابط ایران و روسیه**

ارسال سامانه‌های دفاع موشکی اسرائیل به او کراین، ناگزیر بر روابط تهران و مسکو

نیز سایه می‌اندازد. ایران در سال‌های اخیر تلاش کرده است در جنگ روسیه و اوکراین به‌عنوان فر صنی برای اعلام بی‌طرفی بهره گیرد؛ به ویژه از طریق هماهنگی سیاسی در مجامع بین‌المللی. اما اکنون با ورود اسرائیل به صحنه او کراین، روسیه در موقعیتی پیچیده قرار گرفته است: از یک طرف می‌خواهد روابطش با تل آویو را به‌طور کامل قطع کند، به‌ویژه با توجه به حضور جمعیت یهودیان روس تبار و نفوذ اسرائیل در سیاست‌های غربی و از طرف دیگر، نمی‌تواند نسبت به حساسیت‌های ایران بی‌تفاوت باشد زیرا تهران یکی از معدود حامیان واقعی مسکو در برابر تحریم‌های غرب به شمار می‌رود. این وضعیت می‌تواند روابط تهران و مسکو را هم‌زمان تقویت و تضعیف کند. از یک سو، روسیه برای جبران فشارهای اسرائیل و غرب ممکن است به سمت تعمیق همکاری‌های نظامی و اقتصادی با ایران متمایل تر شود؛ از جمله در حوزه فروش جنگ‌افزارهای پیشرفته یا حمایت صریح‌تر از مواضع ایران در پرونده هسته‌ای. اما از سوی دیگر، بی‌اعتمادی نسبت به میزان پایبندی روسیه به اتحاد با ایران می‌تواند افزایش یابد. زیرا

انتقال سامانه دفاعی پیشرفته رژیم صهیونیستی به او کراین، برای روسیه، نشانگر یک بر خورد چالش‌برانگیز از جانب اسرائیل است و ممکن است، روابط دو طرف را از حوزه‌های امنیتی، اطلاعاتی و نظامی دچار اصطکاک کند

بازتنظیم ژئوپلتیک امریکای لاتین با مواد مخدر

اقدام اخیر امریکا علیه ونزوئلا در پوشش مبارزه با مواد مخدر اهداف دیگری را دنبال می‌کند!

سفید، اقدام نظامی اخیر نه تجاوز به یک کشور مستقل، بلکه دفاع مشروع از امنیت داخلی آمریکا تلقی می‌شود. روایت رسمی چنین القا می‌کند که اگر کارتل‌ها در سواحل کارائیب متوقف نشوند، موادمخدر در خیابان‌های نیویورک و لس‌آنجلس خواهد بود. اما پرسش اصلی این است: آیا مبارزه با موادمخدر به‌تنهایی توجیه‌گر استفاده از قدرت سخت در خارج از مرزهاست؟

نباید فراموش کرد، نقش نفت و انرژی در سیاست آمریکا علیه ونزوئلا انکارناپذیر است. ونزوئلا بزرگ‌ترین ذخایر اثبات‌شده نفت جهان را در اختیار دارد و در معادلات انرژی جهانی، کشوری کلیدی محسوب می‌شود. هر چند واشینگتن در ظاهر از «مبارزه با قاچاق مواد مخدر» سخن می‌گوید اما واقعیت آن است که کنترل بر منابع انرژی ونزوئلا هدفی راهبردی برای آمریکا به شمار می‌رود. دستیابی به این

هرچند واشینگتن در ظاهر از «مبارزه با قاچاق مواد مخدر» سخن می‌گوید اما نباید فراموش کرد نقش نفت و انرژی در سیاست آمریکا علیه ونزوئلا انکارناپذیر است، به خصوص که ونزوئلا بزرگ‌ترین ذخایر اثبات‌شده نفت جهان را در اختیار دارد و در معادلات انرژی جهانی، کشوری کلیدی محسوب می‌شود

رونده ترجمه:هراسادات آفرینی

اعتراضات گسترده در برلین علیه جنایات رژیم صهیونیستی در غزه

پایان خفقان اسرائیلی در آلمان

گروگان‌ها و همه زندانیان سیاسی» است، اما مهم‌تر از این‌ها، او پایان صادرات اسلحه و پایان جنگ در غزه را مطرح کرده است.

■ **فضای خفقان در آلمان رو به تغییر است**

از ۱۷ اکتبر ۲۰۲۳، هر کسی با فلسطین همدردی می‌کند، در آلمان هدف سوءظن قرار گرفته است. در چنین شرایطی، از یهودستیزی نیز به عنوان سلاحی سنگین استفاده می‌شود. اکنون نشانه‌هایی وجود دارد که این فضای خفقان‌آور در حال تغییر است. دهها هزار نفر به

طور مسالمت‌آمیز و با همبستگی در برلین علیه جنایات جنگی بیش از حد در غزه و حمایت آلمان از آنها تظاهرات کردند. دلیل اصلی چنین وقایعی در اسرائیل نهفته است. سیاست‌های وحشیانه و توسعه‌طلبانه نتانیاهو و دولت راست‌گرای او دیگر حتی با بیشترین حسن‌نیت، با قوانین بین‌المللی با حقوق بشر قابل تطبیق نیست.

■ **نتانیاهو در دنیای پارانوئید**

این واقعیت که نتانیاهو پس از ۱۱ سپتامبر، در مقابل صندلی‌های تقریباً خالی مجمع عمومی سازمان ملل، یک کشور فلسطینی را با یک کشور داعشی در ایالات متحده مقایسه کرد، نشان می‌دهد، این دولت در یک جهان موازی می‌زند: «ما امروز اینجا هستیم زیرا نسل‌کشی در غزه در حال وقوع است.» پیش از این، در حزب چپ‌اجماعی وجود داشت که از کلمه «نسل‌کشی» اجتناب شود و هدف این بود که تعادل با بارنویم حفظ شود. اما امروز، با توجه به اینکه اکثر آلمانی‌ها کلمه «نسل‌کشی» را می‌پذیرند، به نظر می‌رسد این موضوع دیگر منسوخ شده است. شورتز خواستار «آزادی

اروپا و برخی دولت‌های آمریکای جنوبی موضعی محتاطانه گرفته‌اند؛ آنها ضمن محکوم کردن قاچاق موادمخدر از اقدامات یک‌جانبه و نظامی آمریکا باز نگرانی کرده‌اند. روسیه و چین نیز این اقدام را نشانه «کترین مداخله‌جویانه» واشینگتن دانسته و وعده داده‌اند، از کاراکاس حمایت سیاسی خواهند کرد.

از منظر حقوق بین‌الملل، پرسش اینجاست آیا آمریکا می‌تواند فراتر از مرزهای خود به اقدام نظامی دست بزند، صرفاً به این بهانه که قاچاقچیان مواد مخدر امنیت داخلی آن را تهدید می‌کنند؟ چنین رویکردی، به‌ویژه وقتی بدون مجوز شورای امنیت سازمان ملل صورت می‌گیرد، خطر مشروعیت‌زدایی از نظم بین‌المللی را به دنبال دارد. همچنین، این اقدام می‌تواند الگویی خطرناک برای سایر کشورها فراهم کند تا به بهانه «دفاع از امنیت داخلی» در خاک دیگر کشورها عملیات نظامی انجام دهند.

در چشم‌انداز آینده، تشدید حضور و عملیات نظامی آمریکا علیه ونزوئلا محتمل است. اگر واشینگتن بر طبل «جنگ» بکوبد، این سیاست می‌تواند به استقرار پایگاه‌های بیشتر در حوزه کارائیب یا افزایش عملیات دریایی و هوایی منجر شود. چنین آینده‌ای به آمریکامان می‌دهد، هم مسیرهای داعیای قاچاق را تحت کنترل بگیرد و هم به‌طور غیرمستقیم عرصه حضور روسیه و چین در ونزوئلا را محدود کند. اما هزینه این سناریو، بالا رفتن تنش‌های منطقه‌ای، تشدید نا رضایتی در امریکای لاتین و خطر برخورد مستقیم با نیروهای وابسته به کاراکاس است.

از سوی دیگر، احتمال بازگشت به دیپلماسی و همکاری چندجانبه نیز هر چند با احتمال کم، قابل تصور است. فشارهای بین‌المللی و مخالفت برخی متحدان اروپایی می‌تواند امریکا را وادار کند تا مسیر کم‌هزینه‌تری انتخاب کند: گفت‌وگو کرده و توازن قسوا را در نیمکره غربی تغییر دهد. بنابراین، اقدام امریکا نه فقط پاسخی امنیتی به تهدید قاچاقچیان، بلکه تلاشی است برای ارسال پیامی روشن به رقبای جهانی خود: امریکای لاتین همچنان تحت نفوذ ایالات متحده باقی خواهد ماند. از این زاویه، عملیات دریایی اخیر را می‌توان بخشی از بازتعریف قدرت امریکا در منطقه دانست.

واشینگتن می‌خواهد نشان دهد، توان و اراده استفاده از قدرت سخت را دارد و اجازه نخواهد داد، بازیگران فرامنطقه‌ای، مانند روسیه و چین، به احتی جایگاه خود را در امریکای لاتین تثبیت کنند. این اقدام، علاوه بر جنبه‌های نمادین، به امریکا امکان می‌دهد ابزار فشار بیشتری بر دولت ونزوئلا ایجاد کند و هم‌زمان با نمایش اقتدار در «حیات خلوت» خود، پیام بازدارنده‌ای به سایر کشورها و متحدان منطقه‌ای ارسال نماید.

■ **واکنش‌های منطقه‌ای و جهانی**

دولت ونزوئلا این عملیات را «نقض آشکار حاکمیت ملی» توصیف کرده و هشدار داده است. واشینگتن به دنبال زمینه‌سازی برای مداخله گسترده‌تر است. کشورهای متحد ونزوئلا مانند کوبا و نیکاراگوئه نیز به شدت علیه اقدام امریکا موضع گرفته‌اند. از سوی دیگر، اتحادیه

آلمان وجود دارد. اما دوران نازی‌ها و سیاست تاریخ تقدیس‌شده دولت نباید دیدگاه ما را نسبت به جنایاتی که از تش اسرائیل به طور سیستماتیک انجام می‌دهد، تحت‌الشعاع قرار دهد. خاطره جنایت علیه بشریت که از سوی آلمانی‌ها مرتکب شده است، وقتی به سیری برای دفع وحشتی که اکنون در غزه در حال وقوع است تبدیل می‌شود، خود آسیب می‌بیند. ■ **اعتراضات با بر چسب یهودستیزی خاموش نمی‌شوند**

در آلمان، پنجره‌های گفتمانی که مدت‌ها بسته بودند، اکنون در حال گشوده شدن هستند. این شامل این واقعیت می‌شود که وکلا و دیگر نماینده‌های فلسطینی‌های ساکن آلمان مانند آنچه در تظاهرات برلین رخ داد، از جانب خودشان صحبت می‌کنند. آنها به عنوان سوزدهای سیاسی جدی ظهور می‌کنند و از این پس دیگر با ابزار سوءظن و یهودستیزی خاموش نمی‌شوند. این جنبش تنها در صورتی موفق خواهد بود که بتواند با جریان اصلی کاپسلاها، اتحادیه‌ها و احزاب میانه‌رو را لباط برقرار کند. خواسته‌های منطقی و از نظر سیاسی امکان‌پذیری وجود دارد که اکثر آلمانی‌ها با آن هم‌عقیده هستند. این موارد شامل، توقف تمام صادرات تسلیحات به اسرائیل، به رسمیت شناختن فلسطین و شاید مهم‌تر از همه، تعلیق توافقنامه همکاری اتحادیه اروپا با اسرائیل می‌شود.

روزنامه آلمانی تاگس آنتسایگر «شتتفان راینکه» خبرنگار «داتیل باکس» سردبیر ۲۸ سپتامبر ۲۰۲۵